

ZAČÍNÁ SE POHÁDKA O STRAŠIDLECH

Vesnička Syslov leží stulena uprostřed lesů, které se na západní straně táhnou do nepřehledné dálky. Asi padesát starých dřevěných chalup s doškovými střechami a s dřevěnou zvoničkou uprostřed návsi tvoří celou vesnici. Vedle zvoničky je nevelký rybník s prastarou vykotlanou vrbou a bledý měsíc se v něm zhlíží jako v zrcadle. Osvětlena měsíčním světlem, s věncem černých lesů v pozadí, vypadá vesnička opravdu jako z nějaké pohádky.

V těch černých lesích jsou mnohá místa, kam pro nedostupnost ještě lidská noha nevstoupila a kam obyvatelé zapadlé vesničky se ani neodvážjí chodit. A jen si na večerních „táčkách“ vypravují, že v těch skalách uprostřed hustých lesů jsou ještě tajemní tvorové, o kterých se vypravuje snad už jenom v pohádkách. Však z těch pohádkových bytostí se u Syslova ještě aspoň jedna zachovala: je to hasrman Brčál, který bydlí v rybníce nad prastarým mlýnem s malým hasrmánkem Pulcem.

Snad proto se tam ještě udržel, že do Syslova už ani pořádná cesta nevede, z cizinců tam nikdy nikdo nepřijde a domácí občané jej nechávají na pokoji, protože on sám už také nikomu neškodí. Ani malé děti si Brčála tuze nevšímají, když si někdy zajde do vesničky pro tabák, a jen ho pozdraví jako každého jiného dědečka. On sám také s lidmi mnoho řečí nenadělá a jen někdy ve starém mlýně, kam rád chodívá večer na návštěvu, se rozpovídá o starých zašlých časech. A ještě vám snad mohu o něčem povědět, že si za mlhavých nocí rád někdy vyjede na projížďku s podivným potahem. Čtyři velké černé kočky si zapřáhne do malého vozíčku, ale uhání s ním jako s větrem o závod hlubokým údolím, které se táhne okolo Syslova.

A teď již musím začít pořádně vypravovat: Mezi vesničkou a černými lesy je hluboké údolí, celé zarostlé olšemi. Někdy se tam prohání meluzína s větrem, ale většinou je tam takové smutné ticho. Jen potůček si tam tajemně bublá a občas smutně zaskřehotá vrána. Proto vesničané tamtudy jdou, jen když opravdu musí, a jsou věru rádi, když z údolí vyjdou zase na kopeček ke třem dubům.

Jak už jsem řekl, hastrman Brčál se rád projížděl údolími kolem Syslova. Ale ani jemu se v onom smutném údolí nelíbilo a vždyj tamtudy projel co možná nejrychleji. Jednou za mlhavé podzimní noci, když projel údolím, zastavil u tří dubů svůj kočičí potah a zahleděl se zpátky údolím. Bylo ticho, jen potůček tiše šuměl a kdesi v lesích zahoukala sova. Hastrman se zahleděl zpět do údolí a zamyslíl se. Potom zabručel: „Čím to, ke všem kozlům, je, že jsem vždycky rád, když mám tohle smutné místo za sebou? Ten smutek tam na mne zrovna padá a skoro se tam trochu bojím. Je to dost hezké místo, ale něco tam chybí, co by to trochu oživilo!“

Kočky už netrpělivě zamňoukaly, ale hastrman je pevně držel, aby se nerozběhly, protože ho zrovna něco rozumného napadlo.

„Už to mám, co tam chybí! Strašidlo, pardyje puškvorec, strašidlo tam chybí! A to se věru divím, že se tam už dávno nějaké strašidlo neusadilo! Vždyť je to místo pro strašidlo jako stvořené.“ A hastrmanova tvář se rozšklebila radostným úsměvem a žabí oči se ještě více vykulily.

„Pardyje rákos, to by bylo něco pro kamaráda Mulisáka z Černých Voděrad! On už je tam, chudák, taky jen tak sám, nikdo se ho tam už

Jos. Lada
53.

